

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

Agenția Națională de Administrare Fiscală

Direcția Generală de Soluționare a
Contestațiilor

Str. Apolodor nr. 17
sector 5, București
Tel : +021 319 97 54
Fax : +021 336 85 48
e-mail : Contestatii.ANAF@mfinante.ro

DECIZIA NR. 37 / 2013

privind soluționarea contestației depusă de

S.C .X. SRL din .X., înregistrată la Direcția generală de soluționare a
contestațiilor - Agenția Națională de Administrare Fiscală sub nr.907918/11.12.2012

Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a fost sesizată de Autoritatea Națională a Vămilelor prin adresa nr..X./10.12.2012 înregistrată la Direcția generală de soluționare a contestațiilor - Agenția Națională de Administrare Fiscală sub nr.X/11.12.2012 asupra contestației formulată de **S.C .X. SRL** cu sediul în .X., Str.X, nr.X, Bloc X, Sector X, Cod înregistrare fiscală RO X, reprezentată convențional de avocat X –X din .X., str.Paris, nr.X, sector X conform împuternicirii avocațiale Seria B nr.X/2012, aflată la dosarul cauzei, fila 22.

S.C .X. SRL contestă Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr..X.-1/14.11.2012 emisă în baza Procesului verbal de control nr..X./14.11.2012 emise de Autoritatea Națională a Vămilelor, Direcția Supraveghere Accize și Operațiuni Vamale pentru suma totală de .X. lei reprezentând:

- .X. lei taxe antidumping;
- .X. lei taxă pe valoarea adăugată;
- .X. lei majorări/penalități de întârziere taxe antidumping;
- .X. lei majorări/penalități de întârziere taxă pe valoarea adăugată.

În raport de data emiterii Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr..X.-1/14.11.2012, contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art.207 alin.(1) din Ordonanța

Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fiind înregistrată la Autoritatea Națională a Vămirilor la data de **23.11.2012**, așa cum rezultă din ștampila aplicată de serviciul registratură pe originalul contestației, aflată la dosarul cauzei.

Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală constatând că sunt îndeplinite dispozițiile art.205, art.206, art.207 alin.(1) și art.209 alin.(1) litera c) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la data depunerii contestației, societatea regăsindu-se în anexa 1 la poziția X din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.3565/2011 pentru modificarea și completarea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2730/2010 privind organizarea activității de administrare a marilor contribuabili, este legal investită să se pronunțe asupra contestației formulată de **S.C .X. SRL**.

I. În susținerea cauzei, contestatoarea aduce următoarele argumente:

S.C .X. SRL a achitat toate taxele stabilite de organele vamale la momentul importului pentru punerea în circulație la import, primind liber de vamă după plata acestora.

Cu privire la obligația stabilită în sarcina societății retroactiv de a plăti suma de .X. lei cu titlu de taxă antidumping de 85% la valoarea în vamă a elementelor de fixare importate din Malaysia în perioada 28.10.2010 – 25.07.2011, contestatoarea arată că decizia ANV este nelegală pentru următoarele motive:

Dispozițiile privind instituirea taxei antidumping definitive de 85% se aplică pentru viitor, din momentul intrării în vigoare a Regulamentului UE nr.723/26.07.2011, conform art.4 din Regulament, respectiv din ziua următoare după publicarea acestuia în Jurnalul Oficial al UE.

În acest sens sunt și dispozițiile art.10 din Regulamentul de bază nr.1225/2009, care arată că măsurile prin care se stabilesc taxe definitive antidumping nu retroactivează, cu excepția situațiilor speciale prevăzute în acest regulament. Societatea menționează că o taxă antidumping provizorie nu a fost instituită pe perioada anchetei.

Dispozițiile art.13 alin.3 și art.14 alin.5 din Regulamentul de bază nr.1225/2009 stabilesc clar faptul că înregistrarea importurilor în perioada de

anchetă se instituie printr-un Regulament care precizează obiectul măsurii și valoarea estimativă a taxelor, care ar putea fi achitate în viitor, dacă se va institui o măsură definitivă.

Societatea contestatoarea susține că la momentul importului a depus corect la birourile vamale toate declarațiile în legătură cu importurile de elemente de fixare metalice din Malaysia, fără ca autoritățile vamale române să fi instituit în sarcina sa obligația de plată a taxei antidumping de 85% din valoarea mărfii.

Contestatoarea consideră că importurile realizate de societate nu intră sub regimul importurilor înregistrate în condițiile art.2 din Regulamentul UE nr.966/2010 și cu art.13 alin.3 și art.14 alin.5 din Regulamentul de bază nr.1225/2009 și nu poate fi stabilită ulterior o obligație vamală care excede tarifului vamal stabilit și comunicat de autoritățile vamale române la momentul importului, obligație care nu a fost cunoscută și nu a fost înregistrat importul cu această obligație.

Contestatoarea invocă dispozițiile art.217, art.221 din Codul Vamal Comunitar, în sensul că la primirea declarațiilor vamale aferente celor 11 importuri, autoritățile vamale aveau obligația de a înregistra în contabilitatea proprie datoria societății ca drept vamal de import, precizând și cuantumul obligației, conform art.14 alin.5 din Regulamentul nr.1225/2009, precum și de a ne comunica obligația de plată.

Prin urmare, contestatoarea consideră că dacă nu s-a procedat la înregistrarea importurilor cu obligația de plată a taxei de 85% din valoarea mărfii, cuantumul datoriei vamale a societății este cel înscris în evidențele contabile ale autorității vamale, astfel cum a fost comunicat prin deciziile în baza cărora a fost acordat liber de vamă.

În sprijinul celor de mai sus, contestatoarea mai invocă dispozițiile art.15 alin.2 din Constituția României, care prevede că legea dispune numai pentru viitor și art.20 din același act normativ, potrivit cărora, dacă legile interne sunt mai favorabile, acestea se aplică cu prioritate față de dispozițiile oricărui tratat internațional.

Contestatoarea mai arată că Decizia ANV prin care se instituie ulterior alte obligații vamale decât cele stabilite prin actul administrativ vamal prin care s-a acordat liber la vamă după plata obligațiilor stabilite la momentul importurilor este nelegală și față de dispozițiile art.78 alin.3 și art.12 din Regulamentul CE nr.2913/1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar.

Astfel, potrivit dispozițiilor arătate anterior, contestatoarea susține că o decizie luată de organele vamale favorabilă persoanei interesate, poate fi anulată sau revocată numai în situația în care decizia organelor vamale ar fi fost

întemeiată pe culpa persoanei interesate, dacă ar fi oferit date inexacte sau incomplete, iar în cazul de față nu ne aflăm în această situație.

Informațiile tarifare, astfel cum au fost furnizate la momentul importului, în baza cărora a fost acordat liber de vamă sunt obligatorii pentru autoritățile vamale și nu pot fi schimbate ulterior, astfel cum rezultă din art.12 din Codul Vamal Comunitar.

Contestatoarea susține că aceste dispoziții se coroborează cu prevederile art.3 lit.b din Codul fiscal care definește principiile fiscalității, potrivit căruia orice taxă trebuie să fie guvernată de principiul certitudinii și predictibilității, astfel încât orice persoană să poată urmări și înțelege sarcina fiscală ce-i revine, precum și să poată determina influența deciziilor de management financiar asupra sarcinii fiscale.

Pentru toate aceste considerente, contestatoarea solicită să se constate nelegalitatea și nulitatea Procesului verbal de control și a Deciziei contestate și anularea obligației de plată a sumei de .X. lei instituită în sarcina sa cu titlu de obligație vamală de import, taxă antidumping.

Pe cale de consecință, contestatoarea solicită să se constate nulitatea Decizie contestate și cu privire la obligația de plată a TVA la valoarea în vamă a mărfurilor majorată cu 85%.

Cu privire la obligația stabilită în sarcina societății de plată a sumelor de .X., lei și respectiv .X., lei cu titlu de majorări și penalități de întârziere la plata taxei antidumping și majorări și penalități la plata TVA aferent, contestatoarea solicită anularea acestor accesorii, stabilite nelegal, pentru următoarele considerente:

1) În primul rând, atât timp cât obligația principală nu există pentru motivele expuse mai sus, nici accesoriile nu pot fi instituite.

2) Pe de altă parte, chiar dacă există obligativitatea plății taxei antidumping de 85% asupra valorii în vamă a importurilor din Malaysia realizate înainte de intrarea în vigoare a Regulamentului UE nr.723/2011, obligație care nu a fost înregistrată ca atare de organele vamale române, nu se poate susține că scadența obligației de plată a acestei datorii a intervenit la data importului, sau că am fi în întârziere cu privire la această plată.

În acest sens, contestatoarea invocă art.7 alin.4 din Codul Vamal Comunitar, unde se precizează: *“revocarea sau modificarea deciziei produce efecte de la data comunicării”*, respectiv de la data de 15.11.2012.

Prin urmare, societatea contestatoare consideră că întrucât obligația de plată a taxei antidumping stabilită prin decizia contestată nu a ajuns la scadență, (scadența fiind stabilită pentru 26.11.2012), în cauză nu poate fi vorba de neexecutarea obligației de plată, astfel că nu s-a născut dreptul ANV la majorări și penalități asupra debitului principal stabilit în sarcina sa.

Pentru aceste considerente, contestatoarea solicită anularea deciziei contestate și cu privire la accesoriile stabilite nelegal în sarcina societății.

Referitor la nulitatea deciziei contestate pentru vicii de formă, contestatoarea susține că Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal este informă, întrucât lipsește semnătura de avizare a șefului de serviciu, X.

Această lipsă atrage nulitatea deciziei potrivit art.43 din Codul de procedură fiscală.

Având în vedere art.214 Cod procedură fiscală, **contestatoarea solicită suspendarea executării deciziei contestate până la rezolvarea definitivă în sistemul căilor de atac a contestației,** pentru următoarele considerente:

Suma stabilită de autoritatea fiscală este foarte mare, iar termenul de plată extrem de scurt, în acest caz efectuarea plății va duce inevitabil la neplata salariilor și a furnizorilor la termenele stabilite.

Societatea nu are nicio culpă întrucât autoritatea vamală nu a comunicat cu ocazia importului faptul că ar fi înregistrată această obligație de plată la import.

Faptul de a stabili în sarcina societății obligații vamale după ce s-a pus în circulație la import marfa la o valoare care nu acoperă nici valoarea taxei și a accesoriilor, crează în activitatea societății un dezechilibru și daune majore care nu au putut fi prevăzute, datorate culpei organelor vamale.

Față de toate aceste considerente, contestatoarea solicită admiterea cererii de suspendare, precum și a contestației, prezenta constituind și plângere prealabilă în sensul art.7 din Legea nr.554/2004 a contenciosului administrativ.

II. Prin Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr..X. -1/14.11.2012 emisă în baza Procesului verbal de control nr..X./14.11.2012, organele de control vamal din cadrul Autorității Naționale a Vămirilor, Direcția Supraveghere Accize și Operațiuni Vamale, au constatat următoarele:

Obiectul controlului l-a constituit verificarea modului de punere în aplicare a Regulamentului UE nr.966/2010 și Regulamentului UE nr.723/2011, pentru

declarațiile vamale de punere în liberă circulație pentru produsul încadrat tarifar la grupa 7318, depuse în perioada 28.10.2010 - 25.07.2011.

În perioada controlată, 28.10.2010 – 25.07.2011, **S.C .X. SRL** a depus un număr de 11 declarații vamale, cuprinse în anexa 1 la Procesul verbal de control nr..X./14.11.2012, solicitând regimul vamal de punere în liberă circulație pentru produsele denumite generic “șuruburi”, încadrate la grupa tarifară 7318, declarând la întocmirea formalităților vamale țara de origine și expediție Malaysia.

În perioada depunerii declarațiilor vamale de punere în liberă circulație, menționate în anexa 1 la Procesul verbal de control nr..X./14.11.2012, era în vigoare Regulamentul (UE) nr.966/2010 al Comisiei din data de 27.10.2010, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene din data de 28.10.2010, prin care Comisia Europeană a decis deschiderea unor anchete referitoare la o eventuală eludare a măsurilor antidumping instituite prin Regulamentul (CE) nr.91/2009 al Consiliului la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză, prin importuri de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din Malaysia, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca fiind originare din această țară, și de supunere a acestor importuri la înregistrare.

În urma anchetelor efectuate de către Comisia Europeană a fost adoptat Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr.723/2011 ale Consiliului din 18 iulie 2011 privind extinderea taxei antidumping definitive impuse prin Regulamentul (CE) nr.91/2009 privind importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză, la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din Malaysia, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca provenind din Malaysia.

Conform art.1 alin.(1) din Regulamentul UE nr.723/2011 taxa antidumping definitivă “aplicabilă tuturor celorlalte societăți” impusă prin art.1, alin.2 din Regulamentul (CE) nr.91/2009, asupra importurilor de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză se extinde și la mărfurile similare expediate din Malaysia, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca provenind din Malaysia.

Nivelul taxei antidumping definitive aplicabile prețului net franco frontiera comunitară, înainte de vămuire, pentru elementele de fixare din fier sau oțel încadrate la codurile tarifare menționate în Regulamentul UE nr.723/2011, este de 85% cu excepția celor produse de către societățile enumerate în același regulament european.

Potrivit art.1 alin.(3) din Regulamentul UE nr.723/2011, *”taxa extinsă prin dispozițiile alineatului (1) din prezentul articol se aplică importurilor expediate din Malaysia, indiferent dacă sunt sau nu declarate provenind din Malaysia, înregistrate în conformitate cu art.2 din Regulamentul (UE) nr.966/2010 și cu articolul 13 alin.(3) și articolul 14 alin.(5) din Regulamentul (CE) nr.1225/2009, cu excepția celor produse de societățile enumerate la alineatul (1)”*.

La stabilirea obligațiilor vamale, organele de control vamal au avut în vedere Regulamentul (UE) nr.966/2010 al Comisiei din 27.10.2010, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene din data de 28.10.2010, prin care Comisia a deschis o anchetă referitoare la o eventuală eludare a măsurilor antidumping instituite prin Regulamentul CE nr.91/2009 al Consiliului la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză prin importuri de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din Malaysia, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca fiind originare din această țară, și de supunere a acestor importuri la înregistrare, așa cum este menționat la lit.E “Înregistrare” din Regulamentul (UE) nr.966/2010, unde se stipulează:

“În conformitate cu articolul 14 alineatul (5) din regulamentul de bază, importarea produsului care face obiectul anchetei ar trebui să facă obiectul unei înregistrări pentru a garanta ca, în cazul în care ancheta demonstrează eludarea, poate fi prelevată retroactiv o sumă corespunzătoare în drepturi antidumping începând cu data înregistrării acestor importuri, expediate din Malaezia”.

Prin Regulamentul (UE) nr.723/2011 Comisia Europeană a instituit, începând cu 26.07.2011, pentru importul de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expedit din Malaysia, taxe definitive antidumping de 85%, cu excepția celor produse de către societățile menționate la art.1 din același regulament.

De asemenea, la stabilirea obligațiilor vamale, organele de control vamal au avut în vedere art.139 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, art.78, art.201, alin.(1), alin.(3) din Codul Vamal Comunitar și art.100 alin.(5), alin.(6) din Legea nr.86/2006 privind Codul Vamal al României, precum și art.199 din Regulamentul (CEE) nr.2454/1993 al Comisiei de aplicare a Codului Vamal Comunitar și art.4 din Regulamentul (CEE) nr.2913/92 al Consiliului din 12.10.1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar.

Prin Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr..X.-1/14.11.2012 emisă de Autoritatea Națională a Vămile, Direcția Supraveghere Accize și Operațiuni Vamale, emisă în baza

Procesului verbal de control nr..X./14.11.2012 organele de control vamal au calculat în sarcina contestatoarei drepturi de import stabilite suplimentar de plată în sumă de X lei, din care:

- .X. lei taxe antidumping;
- .X. lei taxă pe valoarea adăugată.

Pentru neplata la termen a taxelor antidumping și taxei pe valoarea adăugată aferentă au fost calculate majorări/penalități de întârziere în temeiul art.119 alin.(1), art.120 alin.(1) și art.120 ^ 1 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, după cum urmează:

- .X. lei majorări/penalități de întârziere taxe antidumping;
- .X. lei majorări/penalități de întârziere taxă pe valoarea adăugată.

III. Având în vedere susținerile contestatoarei și documentele invocate de aceasta, constatările organelor vamale și actele normative invocate de contestatoare și de organele vamale, se rețin următoarele:

Referitor la excepția ridicată de societate privind *“nulitatea deciziei contestate pentru vicii de formă, în sensul că Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal este informă, întrucât lipsește semnătura de avizare a șefului serviciu .X..*

Această lipsă atrage nulitatea decizie potrivit art.43 din Codul de procedură fiscală”, nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a cauzei întrucât semnăturile obligatorii în situația unei decizii de regularizare a situației sunt cele ale echipei de control și cea a persoanei care reprezintă instituția, în speță Directorul care este însoțită și de ștampila instituției.

Totodată, se reține că potrivit practicii judecătorești și doctrinei juridice, nerespectarea dispozițiilor procedurale nu poate fi admisă ca o condiție suficientă în anularea actelor emise cu nerespectarea legii, dacă nu se dovedește atât vătămarea, cât și imposibilitatea remedierii acestei vătămări prin alte mijloace decât anularea respectivului act, fapte nedovedite în speță.

Potrivit doctrinei, se reține că trăsăturile generale ale nulității sunt nesocotirea dispozițiilor legale privitoare la elementele imperative pe care trebuie să le conțină actul administrativ fiscal, producerea unei vătămări precum

și ca respectiva vătămare să nu poată fi înlăturată în alt mod decât prin anularea actului, astfel încât, se desprinde concluzia potrivit căreia sancțiunea nulității intervine ca o ultimă rațiune, numai în măsura îndeplinirii cumulate a condițiilor mai sus prezentate.

Potrivit doctrinei, se reține că nulitatea constituie sancțiunea care lovește orice act juridic săvârșit fără respectarea dispozițiilor prevăzute de lege pentru validitatea sa iar, în speță, actul administrativ fiscal contestat nu conține elementele a căror lipsă ar fi determinat nulitatea sa, acestea fiind prevăzute în mod explicit și limitativ la art.46 din O.G. nr.92/2003, republicată, cu modificările ulterioare, unde se precizează : ” [...] lipsa unuia dintre elementele actului administrativ fiscal, referitoare la numele, prenumele și calitatea persoanei împuternicite a organului fiscal, numele și prenumele ori denumirea contribuabilului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei împuternicite a organului fiscal, [...] atrage nulitatea acestuia .”

Astfel, o atare vătămare nu poate fi reținută în cauză, elementele invocate de petentă nefiind în măsură să provoace niciun fel de vătămare acesteia, înscriindu-se în categoria erorilor materiale.

În consecință, excepția ridicată de societate nu poate fi reținută pentru considerentele precizate mai sus, motiv pentru care se va proceda la soluționarea pe fond a contestației.

1. Referitor la suma de X lei reprezentând:

- .X. lei taxe antidumping;
- .X. lei taxă pe valoarea adăugată.

Cauza supusă soluționării este dacă contestatoarea datorează obligațiile vamale stabilite prin Decizia pentru regularizarea situației nr..X.-1/14.11.2012 în condițiile în care Comisia Europeană a instituit taxă antidumping aferentă importurilor de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din Malaysia, înregistrate în Uniune începând cu data de 29.10.2010.

În fapt, din actele existente la dosarul cauzei se reține că în perioada verificată 28.10.2010 – 25.07.2011, **S.C .X. SRL** a depus un număr de 11 declarații vamale, nr.10ROCT.X./05.11.2010, nr.10ROCT.X./14.12.2010, nr.10ROCT.X./19.01.2011, nr.10ROCT.X./31.03.2011, nr.11ROCT.X./31.03.2011,

nr.11ROCT.X./03.05.2011, nr.11ROCT.X./13.05.2011, nr.11ROCT.X./14.07.2011, nr.11ROCT.X./22.06.2011, cuprinse în anexa 1 la Procesul verbal de control nr..X./14.11.2012, solicitând regimul vamal de punere în liberă circulație pentru produsele denumite generic “șuruburi”, încadrate la grupa tarifară 7318, declarând la întocmirea formalităților vamale țara de origine și expediție Malaysia.

La controlul vamal ulterior, s-a constatat că societatea contestatoare a încălcat prevederile art.199 din Regulamentul (CEE) nr.2454/1993 al Comisiei de aplicare a Codului vamal Comunitar, întrucât la importul de produse denumite generic “șuruburi” din Malaysia, nu a fost avut în vedere Regulamentul (UE) nr.966/2010 al Comisiei din data de 27.10.2010, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene din data de 28.10.2010, prin care Comisia Europeană a decis deschiderea unor anchete referitoare la o eventuală eludare a măsurilor antidumping instituite prin Regulamentul (CE) nr.91/2009 al Consiliului la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză, prin importuri de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din Malaysia, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca fiind origine din această țară, și de supunere a acestor importuri la înregistrare.

În urma anchetelor efectuate de Comisia Europeană a fost adoptat Regulamentul (UE) nr.723/2011 al Consiliului din 18 iulie 2011 privind extinderea taxei antidumping definitive impuse prin Regulamentul (CE) nr.91/2009 privind importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză, la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din Malaysia, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca provenind din Malaysia.

Față de această situație, prin Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr..X.-1/14.11.2012 emisă de Autoritatea Națională a Vămirilor, Direcția Supraveghere Accize și Operațiuni Vamale, organele de control vamal au stabilit în sarcina contestatoarei pentru perioada verificată 28.10.2010 – 25.07.2011 taxe antidumping în sumă de .X. lei și taxă pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei,

Prin contestația formulată, **S.C .X. SRL** susține că *“a achitat toate taxele stabilite de organele vamale la momentul importului pentru punerea în circulație la import, primind liber de vamă după plata acestora, fără ca autoritățile vamale*

române să fi instituit în sarcina sa obligația de plată a taxei antidumping de 85% din valoarea mărfii”.

În drept, art.78 din Regulamentul (CEE) nr.2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar, publicat în JO L 302 din data de 19.10.1992, prevede că:

1. *Autoritățile vamale, din oficiu sau la cererea declarantului, pot modifica declarația după acordarea liberului de vamă pentru mărfuri.*

2. *Autoritățile vamale, după acordarea liberului de vamă și pentru a se convinge de acuratețea datelor cuprinse în declarație, pot controla documentele comerciale și datele referitoare la operațiunile de import sau export, cu privire la mărfurile în cauză sau la operațiunile comerciale ulterioare în legătură cu aceste mărfuri. Asemenea controale pot fi efectuate la sediul declarantului, al oricărei alte persoane interesate direct sau indirect din punct de vedere profesional de operațiunile menționate sau al oricărei alte persoane aflată în posesia documentului și a datelor menționate în scopuri comerciale. Aceste autorități pot verifica, de asemenea, mărfurile, când este încă posibil ca ele să fie prezentate.*

3. *Atunci când revizuirea unei declarații sau un control ulterior indică faptul că dispozițiile care reglementează **regimul vamal respectiv au fost aplicate pe baza unor informații incomplete sau incorecte**, autoritățile vamale, în conformitate cu dispozițiile prevăzute, trebuie să **ia măsurile necesare pentru reglementarea situației, ținând seama de orice informație nouă de care dispun.***

Prin Regulamentul (UE) nr.966/2010 din 27.10.2010 de deschidere a unei anchete referitoare la o eventuală eludare a măsurilor antidumping instituite prin Regulamentul (CE) nr.91/2009 al Consiliului la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză, prin importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din Malaezia, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca fiind originare din această țară, și de supunere a acestor importuri la înregistrare, la litera E. ÎNREGISTRAREA, stipulează:

“În conformitate cu articolul 14 alin.(5) din regulamentul de bază, importarea produsului care face obiectul anchetei ar trebui să facă obiectul unei înregistrări pentru a garanta ca, în cazul în care ancheta demonstrează eludarea, poate fi prelevată retroactiv o sumă corespunzătoare în drepturi antidumping începând cu data înregistrării acestor importuri, expediate din Malaysia”.

Totodată, pct.25 din Regulamentul (CE) nr.1225/2009 al Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui

dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene, prevede:

“ Este necesar să se prevadă că importurile care fac obiectul unei anchete să poată face obiectul unei înregistrări la efectuarea importului, astfel încât să poată fi aplicate ulterior măsuri împotriva acestor importuri“.

La art.1 din Regulamentul (UE) nr.966/2010 din 27.10.2010 de deschidere a unei anchete referitoare la o eventuală eludare a măsurilor antidumping instituite prin Regulamentul (CE) nr.91/2009 al Consiliului la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză, prin importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din Malaysia, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca fiind originare din această țară, și de supunere a acestor importuri la înregistrare, se precizează:

“Se deschide o anchetă în conformitate cu art.13 alin.(3) din Regulamentul (CE) nr.1225/2009 pentru a se determina dacă importurile în Uniunea Europeană de anumite elemente de fixare de fier sau oțel, altele decât elementele de fixare din oțel inoxidabil, precum șuruburi pentru lemn (cu excepția tirfoanelor), șuruburi autofiletante, alte șuruburi și buloane cu cap (împreună sau nu cu piulițele sau șaibe aferente, dar cu excepția șuruburilor realizate din bare, tije, profile ori sârme, cu secțiunea plină și diametrul sub 6 mm și cu excepția șuruburilor și buloanelor pentru fixarea elementelor de cale ferată) și șaibe expediate din Malaysia indiferent dacă au fost sau nu declarate ca fiind originare din această țară, încadrate în prezent la codurile NC ex XXXX eludează măsurile impuse prin Regulamentul (CE) nr.91/2009“.

Art.2 din Regulamentul (UE) nr.966/2010 din 27.10.2010 de deschidere a unei anchete referitoare la o eventuală eludare a măsurilor antidumping instituite prin Regulamentul (CE) nr.91/2009 al Consiliului la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză, prin importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din Malaysia, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca fiind originare din această țară, și de supunere a acestor importuri la înregistrare, prevede:

“În conformitate cu articolul 13 alineatul (3) și cu articolul 14 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr.1225/2009, autoritățile vamale sunt invitate să ia măsurile corespunzătoare pentru a înregistra importurile în Uniune identificate la articolul 1 din prezentul regulament “.

De asemenea, Regulamentul (UE) nr.966/2010, prevăd la pct.B , alin.(4):

“Măsurile în vigoare la momentul actual și care fac, probabil, obiectul unei eludări, sunt măsuri antidumping impuse prin Regulamentul (CE) nr.91/2009 al Consiliului”.

Totodată, art.4 din Regulamentul (UE) nr.966/2010 din 27.10.2010 de deschidere a unei anchete referitoare la o eventuală eludare a măsurilor antidumping instituite prin Regulamentul (CE) nr.91/2009 al Consiliului la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză, prin importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din Malaysia, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca fiind originare din această țară, și de supunere a acestor importuri la înregistrare, prevede:

“Prezentul regulament intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre”.

În acest sens, reținem punctul de vedere al Autorității Naționale a Vănilor, Direcția Tehnici de Vămuire, exprimat prin adresa nr..X./14.11.2012 și nr..X./13.06.2012, aflate la dosarul cauzei, filele 44, 46, de unde rezultă:

“Începând cu data de 29.10.2010, în aplicația informatică TARIC_RO gestionată de Autoritatea Națională a Vănilor care preia automat informațiile transmise de DG TAXUD din cadrul Comisiei Europene prin aplicația TARIC, la codurile menționate la art.1 din Regulamentul (UE) nr.966/2010 a fost introdusă măsura “Înregistrare anti-dumping sau compensație” având ca bază aceeași reglementare iar autoritatea vamală a procedat în consecință, asigurând înregistrarea mărfurilor în cauză, conform obligațiilor ce-l revin”.

În raport cu aceste dispoziții legale se reține că începând cu data de 29.10.2010 pentru importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din Malaysia, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca fiind originare din această țară, încadrate la codurile NC 7318, Comisia Europeană a instituit perceperea de taxe antidumping pentru produsele intrate în Uniune, de la data înregistrării declarațiilor vamale.

Prin urmare, în conformitate cu articolul 13 alineatul (3) și cu articolul 14 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr.1225/2009, autoritățile vamale aveau obligația să ia măsurile corespunzătoare în situația în care s-a constatat eludarea din partea societăților comerciale importatoare de produse expediate din Malaysia.

În cauză sunt incidente și dispozițiile Regulamentul (UE) nr.723/2011 al Consiliului din 18 iulie 2011 privind extinderea taxei antidumping definitive impuse prin Regulamentul (CE) nr.91/2009 privind importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză, prin importuri de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din Malaysia, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca provenind din Malaysia, unde la pct.2.9 Dovada existenței dumpingului, alin.(46), alin.(47) și alin.(48), se precizează:

“(46) În conformitate cu articolul 13 alin.(1) prima teză din regulamentul de bază, măsurile în vigoare privind importurile produsului în cauză originar din Republica Populară Chineză ar trebui să fie extinse și asupra importurilor aceluiași produs expedit din Malaysia, indiferent dacă este sau nu declarat ca provenind din Malaysia.

(47) În special, având în vedere nivelul redus de cooperare din partea producătorilor –exportatori chinezi, măsura care urmează a fi extinsă ar trebui să fie cea prevăzută la art.1 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr.91/2009 pentru “toate celelalte societăți”, și anume o taxă antidumping definitivă de 85% pentru prețul net franco frontieră a Uniunii, înainte de vămuire.

(48) În conformitate cu art.13 alineatul (3) și cu art.14 alineatul (5) din regulamentul de bază, care prevede că orice măsură extinsă să se aplice importurilor care au fost înregistrate la intrarea în Uniune în conformitate cu regulamentul de inițiere, ar trebui să se perceapă taxe la importurile înregistrate respective de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din Malaysia”.

Mai mult, dispozițiile art.1 din Regulamentul (UE) nr.723/2011 al Consiliului din 18 iulie 2011 privind extinderea taxei antidumping definitive impuse prin Regulamentul (CE) nr.91/2009 privind importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză, prin importuri de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din Malaysia, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca provenind din Malaysia, stipulează:

(1) “Taxa antidumping definitivă aplicabilă “tuturor celorlalte societăți” impusă prin articolul 1 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr.91/2009 asupra importurilor de anumite elemente de fixare din fier sau oțel, cu excepția celor din oțel inoxidabil, și anume șuruburi pentru lemn (cu excepția tirfoanelor), șuruburi autofiletante, alte șuruburi și buloane cu cap (împreună sau nu cu piulițele sau șaibele aferente, dar cu excepția șuruburilor realizate din bare, tije, profile

ori sârme, cu secțiunea plină și diametrul sub 6 mm și cu excepția șuruburilor și buloanelor pentru fixarea elementelor de cale ferată) și șaibe originare din Republica Populară Chineză este extinsă asupra importurilor de anumite elemente de fixare din fier sau oțel, cu excepția celor din oțel inoxidabil, și anume șuruburi pentru lemn (cu excepția tirfoanelor), șuruburi autofiletante, alte șuruburi și buloane cu cap (împreună sau nu cu piulițele sau șaibe aferente, dar cu excepția șuruburilor realizate din bare, tije, profile ori sârme, cu secțiunea plină și diametrul sub 6 mm și cu excepția șuruburilor și buloanelor pentru fixarea elementelor de cale ferată) și șaibe expediate din Malaysia indiferent dacă au fost sau nu declarate ca provenind din Malaysia, încadrate în prezent la codurile NC ex XXXXX, cu excepția celor produse de către societățile enumerate mai jos

:

Societatea	Cod suplimentar TARIC
X	B123
X	B124
X	B125
X	B126
X	B127
X	B128
X	B129
X	B130

[...]

(3) Taxa extinsă prin dispozițiile alineatului (1) din prezentul articol se aplică importurilor expediate din Malaysia, indiferent dacă sunt sau nu declarate ca provenind din Malaysia, înregistrate în conformitate cu articolul 2 din Regulamentul (UE) nr.966/2010 și cu articolul 13 alineatul (3) și articolul 14 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr.1225/2009, cu excepția celor produse de societățile enumerate la alineatul (1).

(4) În absența unor dispoziții contrare, se aplică dispozițiilor în vigoare cu privire la taxe vamale”.

Art.6 din Regulamentul (UE) nr.723/2011 al Consiliului din 18 iulie 2011 privind extinderea taxei antidumping definitive impuse prin Regulamentul (CE)

nr.91/2009 privind importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză, prin importuri de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din Malaysia, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca provenind din Malaysia, prevede:

“Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre”.

Prin urmare, se reține că prin Regulamentul (UE) nr.723/2011 al Consiliului din 18 iulie 2011 privind extinderea taxei antidumping definitive impuse prin Regulamentul (CE) nr.91/2009 privind importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză, prin importuri de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din Malaysia, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca provenind din Malaysia, Comisia Europeană a instituit începând cu data de 26.07.2011, taxe antidumping definitive de 85%, cu excepția celor produse de către societățile menționate la art.1 din același regulament.

Potrivit art.13 alin.(3) din Regulamentul (CE) nr.1225/2009 al Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene:

“[...] Extinderea intră în vigoare începând cu data la care înregistrarea a devenit obligatorie în temeiul art.14 alin.(5) [...]”.

În cauză devin incidente și prevederile art.139 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal:

“Baza de impozitare pentru import

(1) Baza de impozitare pentru importul de bunuri este valoarea în vamă a bunurilor, stabilită conform legislației vamale în vigoare, la care se adaugă orice taxe, impozite, comisioane și alte taxe datorate în afara României, precum și cele datorate ca urmare a importului bunurilor în România, cu excepția taxei pe valoarea adăugată care urmează a fi percepută.

(2) Baza de impozitare cuprinde cheltuielile accesorii, precum comisioanele și cheltuielile de ambalare, transport și asigurare, care intervin până la primul loc de destinație a bunurilor în România, în măsura în care aceste cheltuieli nu au fost cuprinse în baza de impozitare stabilită conform alin. (1). Primul loc de destinație a bunurilor îl reprezintă destinația indicată în documentul de transport sau în orice alt document însoțitor al bunurilor, când acestea intră în România,

sau, în absența unor astfel de documente, primul loc de descărcare a bunurilor în România”.

Potrivit dispozițiilor art.100 din Legea nr.86/2006 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare:

(1) Autoritatea vamală are dreptul ca, din oficiu sau la solicitarea declarantului, într-o perioadă de 5 ani de la acordarea liberului de vamă, să modifice declarația vamală.

(2) În cadrul termenului prevăzut la alin. (1), autoritatea vamală verifică orice documente, registre și evidențe referitoare la mărfurile vămuite sau la operațiunile comerciale ulterioare în legătură cu aceste mărfuri. Controlul se poate face la sediul declarantului, al oricărei alte persoane interesate direct sau indirect din punct de vedere profesional în operațiunile menționate sau al oricărei alte persoane care se află în posesia acestor acte ori deține informații în legătură cu acestea. De asemenea, poate fi făcut și controlul fizic al mărfurilor, dacă acestea mai există.

(3) Când după reverificarea declarației sau **după controlul ulterior rezultă că dispozițiile care reglementează regimul vamal respectiv au fost aplicate pe baza unor informații inexacte sau incomplete, autoritatea vamală ia măsuri pentru regularizarea situației, ținând seama de noile elemente de care dispune.**

(4) Autoritatea vamală stabilește modelul documentului necesar pentru regularizarea situației, precum și instrucțiunile de completare a acestuia.

(5) În cazul în care se constată că a luat naștere o datorie vamală sau că au fost sume plătite în plus, autoritatea vamală ia măsuri pentru încasarea diferențelor în minus sau rambursarea sumelor plătite în plus, cu respectarea dispozițiilor legale.

(6) **În cadrul controlului ulterior al declarațiilor, autoritatea vamală stabilește potrivit alin. (3) și diferențele în plus sau în minus privind alte taxe și impozite datorate statului în cadrul operațiunilor vamale, luând măsuri pentru încasarea diferențelor în minus constatate. Diferențele în plus privind aceste taxe și impozite se restituie potrivit normelor legale care le reglementează.**

(7) Când încălcarea reglementărilor vamale constituie, după caz, contravenție sau infracțiune, autoritatea vamală este obligată să aplice sancțiunile contravenționale sau să sesizeze organele de urmărire penală.

(8) Declarația vamală acceptată și înregistrată, precum și documentul prevăzut la alin. (4) constituie titlu de creanță.

Având în vedere că potrivit dispozițiilor art.223 alin.(2) din Legea nr.86/2006 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare, *“Datoria vamală se naște în momentul acceptării declarației vamale în cauză”*, obligațiile de plată curg de la data înregistrării declarațiilor vamale în cauză.

Totodată, art.78 din Regulamentul CEE nr.2913/1992 al CONSILIULUI din 12 OCTOMBRIE 1992 de Instituire a Codului Vamal Comunitar, prevede :

“1. Autoritățile vamale, din oficiu sau la cererea declarantului, pot modifica declarația după acordarea liberului de vamă pentru mărfuri.

2. Autoritățile vamale, după acordarea liberului de vamă și pentru a se convinge de acuratețea datelor cuprinse în declarație, pot controla documentele comerciale și datele referitoare la operațiunile de import sau export, cu privire la mărfurile în cauză sau la operațiunile comerciale ulterioare în legătură cu aceste mărfuri. Asemenea controale pot fi efectuate la sediul declarantului, al oricărei alte persoane interesate direct sau indirect din punct de vedere profesional de operațiunile menționate sau al oricărei alte persoane aflată în posesia documentului și a datelor menționate în scopuri comerciale. Aceste autorități pot verifica, de asemenea, mărfurile, când este încă posibil ca ele să fie prezentate.

3. Atunci când revizuirea unei declarații sau un control ulterior indică faptul că dispozițiile care reglementează regimul vamal respectiv au fost aplicate pe baza unor informații incomplete sau incorecte, autoritățile vamale, în conformitate cu dispozițiile prevăzute, trebuie să ia măsurile necesare pentru reglementarea situației, ținând seama de orice informație nouă de care dispun”.

Prin urmare, textele normative incidente în materie instituie posibilitatea exercitării de către organul vamal a controlului ulterior asupra declarațiilor vamale, reverificarea, respectiv efectuarea unui nou control ulterior asupra unei declarații vamale care a mai fost supusă în prealabil unui alt control ulterior fiind condiționată de existența unor elemente noi, de natura informațiilor inexacte sau incomplete, excepția fiind de strictă interpretare și aplicare.

Având în vedere că declarația vamală potrivit art.4 pct.21 din Legea nr.86/2006 privind Codul Vamal al României cu modificările și completările ulterioare, reprezintă *“ actul cu caracter public, prin care o persoană manifestă, în formele și în modalitățile prevăzute în reglementările vamale, voința de a plasa mărfurile sub un anumit regim vamal”*, aceasta poate fi supusă controlului ulterior, însă un al doilea control ulterior asupra aceleiași declarații vamale fiind

supus restricțiilor anterior enunțate.

Organul de soluționare are în vedere faptul că la momentul înregistrării declarației vamale nu se efectuează controlul ulterior al declarației, astfel cum este definită această activitate de actele normative în vigoare, astfel încât organele vamale pot verifica operațiunea vamală în cadrul unei acțiuni de control ulterior.

Cum în cauză nu rezultă că declarațiile vamale de import nr.10ROCT.X./05.11.2010, nr.10ROCT.X./14.12.2010, nr.10ROCT.X./31.03.2011, nr.11ROCT.X./03.05.2011, nr.11ROCT.X./13.05.2011, nr.11ROCT.X./14.07.2011, nr.11ROCT.X./19.01.2011, nr.11ROCT.X./31.03.2011, nr.11ROCT.X./07.04.2011, nr.11ROCT.X./08.06.2011, nr.11ROCT.X./22.06.2011, au mai fost supuse unui control ulterior înaintea întocmirii Deciziei de regularizare nr..X.-1/14.11.2012, contestată, se reține că nu poate fi invocată nelegalitatea deciziei contestate pe motiv de încălcare a dispozițiilor legale privitoare la reverificare sau la controlul ulterior.

Din prevederile legislative enunțate anterior, se reține că autoritățile vamale pot modifica declarația după acordarea liberului de vamă, pot verifica documentele și datele care se referă la operațiunile privind mărfurile în cauză.

Datoria vamală la import ia naștere în momentul punerii în liberă circulație a mărfurilor.

Din documentele existente la dosarul cauzei se reține că **S.C .X. SRL** a efectuat importuri de produse denumite generic “șuruburi”, încadrate la grupa tarifară 7318, declarând la întocmirea formalităților vamale țara de origine și expediție Malaysia, în baza declarațiilor vamale nr.10ROCT.X./05.11.2010, nr.10ROCT.X./14.12.2010, nr.10ROCT.X./31.03.2011, nr.11ROCT.X./03.05.2011, nr.11ROCT.X./13.05.2011, nr.11ROCT.X./14.07.2011, nr.10ROCT.X./19.01.2011, nr.11ROCT.X./31.03.2011, nr.11ROCT.X./07.04.2011, nr.11ROCT.X./08.06.2011, mărfuri care au fost puse în liberă circulație de către societate.

La controlul vamal ulterior, s-a constatat că societatea contestatoare nu a avut în vedere Regulamentul (UE) nr.966/2010 al Comisiei din data de 27.10.2010, prin care Comisia Europeană a decis deschiderea unor anchete referitoare la o eventuală eludare a măsurilor antidumping instituite prin

Regulamentul (CE) nr.91/2009 al Consiliului la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză, prin importuri de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din Malaysia, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca fiind originare din această țară, și de supunere a acestor importuri la înregistrare, fiind luate măsuri pentru regularizarea situației

În consecință, în mod legal, organele de control vamal din cadrul Autorității Naționale a Vămirilor au stabilit în sarcina **S.C .X. SRL** pentru perioada verificată 28.10.2010 – 25.07.2011 obligații de plată suplimentare în sumă de .X. lei, din care: taxe antidumping în sumă de .X. lei și taxă pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei.

Referitor la susținerea contestatoarei că *“dispozițiile privind instituirea taxei antidumping definitive de 85% se aplică pentru viitor, din momentul intrării în vigoare a Regulamentului UE nr.723/26.07.2011, conform art.4 din Regulament, respectiv din ziua următoare după publicarea acestuia în Jurnalul Oficial al UE”*, nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a cauzei, având în vedere dispozițiile art.1 alin.(3) din Regulamentul UE nr.723/2011 prin care se stabilește taxa antidumping definitivă pentru importurile expediate din Malaysia, indiferent dacă sunt sau nu declarate ca provenind din Malaysia, înregistrate în conformitate cu art.2 din Regulamentul (UE) nr.966/2010 și cu articolul 13 alineatul (3) și articolul 14 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr.1225/2009, cu excepția celor produse de societățile enumerate la alineatul (1).

Conform art.2 din Regulamentul (UE) nr.966/2010, citat mai sus, autoritățile vamale au obligația de a lua măsurile corespunzătoare pentru a înregistra importurile în Uniunea Europeană, indiferent dacă sunt sau nu declarate ca provenind din Malaysia.

La paragraful 18 din Regulamentul (UE) nr.966/2010 se definește termenul de înregistrare a importurilor produselor supuse anchetei:

“E. ÎNREGISTRAREA

(18) În conformitate cu art.14 alin.(5) din regulamentul de bază, importarea produsului care face obiectul anchetei ar trebui să facă obiectul unei înregistrări pentru a garanta ca, în cazul în care ancheta demonstrează eludarea, poate fi prelevantă retroactiv o sumă corespunzătoare în drepturi antidumping începând cu data înregistrării acestor importuri, expediate din Malaysia“.

Referitor la invocarea *“dispozițiilor art.10 din Regulamentul de bază nr.1225/2009, care arată că măsurile prin care se stabilesc taxe definitive antidumping nu retroactivează, cu excepția situațiilor speciale prevăzute în acest regulament. O taxă antidumping provizorie nu a fost instituită pe perioada anchetei”*, nu pot fi reținute având în vedere art.14 alin.(5) din același regulament, unde se precizează:

“Comisia poate, după consultarea comitetului consultativ, să dea instrucțiuni autorităților vamale să ia măsurile adecvate pentru a înregistra importurile astfel încât să poată fi aplicate măsuri cu privire la aceste importuri de la data înregistrării lor. Importurile pot fi supuse înregistrării la cererea motivată corespunzător a industriei comunitare ce conține suficiente probe ce justifică o astfel de acțiune. Înregistrarea se instituie printr-un regulament care precizează obiectul măsurii și, după caz, valoarea estimativă a taxelor care ar putea fi achitate în viitor. Durata înregistrării obligatorii a importurilor nu trebuie să depășească nouă luni”.

Totodată, art.10 alin.(1) din Regulamentul (CE) nr.1225/2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene, prevede:

“Retroactivitatea

(1) Nu se aplică măsuri provizorii și taxe antidumping definitive decât produselor puse în liberă circulație după data la care a intrat în vigoare decizia luată în conformitate cu articolul 7 alineatul (1) și, respectiv, cu articolul 9 alineatul (4) sub rezerva excepțiilor prevăzute de prezentul regulament”.

Mai mult, prin Regulamentul (UE) nr.966/2010, se menționează:

“B MĂSURILE EXISTENTE

(4) Măsurile în vigoare la momentul actual și care fac, probabil, obiectul unei eludări, sunt măsuri antidumping impuse prin Regulamentul (CE) nr.91/2009 al Consiliului”.

La lit C **MOTIVELE** din Regulamentul (UE) nr.966/2010, se arată:

„(5) Comisia are la dispoziție suficiente dovezi prima facie că măsurile antidumping privind importul produsului în cauză sunt eludate prin transbordare prin Malaysia”.

Față de cele precizate, se reține că îndatoriile (obligațiile) declarantului trebuie aduse la îndeplinire cu sinceritate și bună-credință în conformitate cu art.12 „Buna credință” din O.G. nr.92/2003, republicată, cu completările și modificările ulterioare.

În speță, se poate deduce că societatea contestatoare a avut cunoștință de existența înregistrărilor, de efectuarea unor anchete legate de importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din Malaysia, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca fiind originare din această țară, de posibilitatea instituirii taxei antidumping din momentul înregistrărilor, și era în măsură să aprecieze că importul ce face obiectul prezentului litigiu putea intra sub zona sancționatoare și compensatorie.

Această conduită era impusă dincolo de principiul bune credințe mai înainte evocat de faptul că la data efectuării importului era în vigoare Regulamentul (CE) nr.1225/2009, Regulamentul (CE) nr.91/2009 și Regulamentul (UE) nr.966/2010.

Prin aceste Regulamente se precizează că a fost luată măsura deschiderii unor anchete referitoare la o eventuală eludare a măsurilor antidumping privind importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză, prin importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din Malaysia, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca fiind originare din această țară, și de supunere a acestor importuri la înregistrare.

Așadar, măsura avea un caracter preventiv vizând în egală măsură securitatea regimului vamal național dar și protecția importatorilor.

În consecință, așa cum se poate constata din cele prezentate, introducerea taxei a fost efectuată cu respectarea cerințelor Regulamentului (CE) nr.1225/2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene.

Referitor la invocarea art.217 alin.(1) din Regulamentul (CEE) nr.2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar, unde se prevede: *“Orice valoare a drepturilor de import sau export care rezultă dintr-o datorie vamală, denumită în continuare “valoarea drepturilor”, se calculează de autoritățile vamale de îndată ce intră în posesia datelor necesare și este înregistrată de autoritățile respective în evidențele contabile sau pe orice alt suport echivalent (înscierea în evidența contabilă)”, nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a cauzei, pentru următoarele considerente:*

Precizăm că art.217 alin.(1) din Regulamentul (CEE) nr.2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar, face parte din Capitolul 3 Recuperarea valorii datoriei vamale, Secțiunea I Înscierea în evidența contabilă și comunicarea valorii drepturilor debitorului vamal, privește procedura care urmează după efectuarea controlului ulterior al operațiunilor vamale și stabilirea diferențelor de drepturi de import, respectiv valoarea drepturilor ce urmează a fi recuperată, care este diferită de momentul înregistrării importurilor prin depunerea declarațiilor vamale de către societățile importatoare.

Referitor la invocarea art.15 alin.2 din Constituția României, care prevede că: *“Legea dispune numai pentru viitor [...]”* și ale art.20 din același act normativ, susținând că, *“dacă legile interne sunt mai favorabile, acestea se aplică cu prioritate față de dispozițiile oricărui tratat internațional”*, nu pot fi avute în vedere în soluționarea favorabilă a cauzei potrivit dispozițiilor art.148 din Constituția României:

”Integrarea în Uniunea Europeană

(1) Aderarea României la tratatele constitutive ale Uniunii Europene, în scopul transferării unor atribuții către instituțiile comunitare, precum și al exercitării în comun cu celelalte state membre a competențelor prevăzute în aceste tratate, se face prin lege adoptată în ședința comună a Camerei Deputaților și Senatului, cu o majoritate de două treimi din numărul deputaților și senatorilor.

(2) Ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare.

(3) Prevederile alineatelor (1) și (2) se aplică, în mod corespunzător, și pentru aderarea la actele de revizuire a tratatelor constitutive ale Uniunii Europene.

(4) Parlamentul, Președintele României, Guvernul și autoritatea judecătorească garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării și din prevederile alineatului (2).

(5) Guvernul transmite celor două Camere ale Parlamentului proiectele actelor cu caracter obligatoriu înainte ca acestea să fie supuse aprobării instituțiilor Uniunii Europene”.

Astfel, se reține că art.20 din Constituție invocat de societatea contestatoare privește raportul dintre dreptul intern și cel internațional în materia drepturilor omului.

Potrivit doctrinei, se reține că drepturile omului reprezintă drepturile naturale, imprescriptibile și inalienabile care aparțin oamenilor prin natura lor de ființe umane, cum ar fi dreptul la viață, la libertate, la demnitate dar și dreptul la muncă, dreptul la informație, astfel încât obiectul speței nu se circumscrie prevederilor respectivului articol de lege.

Totodată, se reține că prevalența dreptului comunitar față de dreptul intern, se justifică pe baza obiectivului implicit, negociat împreună de statele membre și consfințit de tratatele constitutive, anume acela al verificării sistemelor normative naționale prin crearea unei ordini juridice europene.

În sprijinul celor de mai sus se reține și jurisprudența Curții Europene de Justiție, unde se precizează: *“dispoziții legale interne, indiferent de modul în care ar fi adoptate sau formulate, nu ar putea avea prioritate față de regulile juridice care rezultă din Tratat, un izvor independent de drept, datorită naturii speciale și originale a ultimelor, altfel dreptul comunitar ar fi privat de caracterul său de sistem juridic al unei comunități de state și însuși fundamentul juridic al Comunității ar fi pus la îndoială”* (CJCE, C. 6/64 - Costa v. ENEL).

Prin urmare, față de cele reținute, având în vedere dispozițiile art.216 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct.11.1, lit.a) din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, potrivit căruia *“contestația poate fi respinsă ca: a) neîntemeiată, în situația în care argumente de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat”*, urmează să fie respinsă ca neîntemeiată contestația pentru suma de .X. lei, din care: taxe antidumping în sumă de .X. lei și taxă pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei.

2. Referitor la majorările/penalitățile de întârziere în sumă de X lei aferente taxei antidumping și taxei pe valoarea adăugată, se reține că acestea reprezintă măsuri accesorii în raport cu debitul, iar conform principiului de drept *accessorium sequitur principale*, măsurile accesorii urmează principalul.

În consecință, deoarece în sarcina contestatoarei a fost reținut ca datorat debitul în sumă de .X. lei, iar prin contestație nu se aduc argumente privind calculul accesoriilor aferente, contestatoarea datorează bugetului general

consolidat al statului și accesoriile aferente în sumă de lei, contestația urmând a fi respinsă ca neintemeiată și pentru acest capăt de cerere.

Referitor la susținerea contestatoarei că: *“revocarea sau modificarea deciziei produce efecte de la data comunicării”, respectiv de la data de 15.11.2012*, nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a cauzei întrucât conform art.201 din Codul Vamal Comunitar, datoria vamală ia naștere prin punerea în liberă circulație a mărfurilor supuse drepturilor de import, în speță, acesta este momentul acordării liberului de vamă. Termenul de plată de 10 zile se referă la perioada după care, conform aceluiași Cod vamal Comunitar, începe executarea silită.

Mai mult, se reține că termenul de plată nu reprezintă un **termen de scadență** a obligațiilor vamale cu titlu de taxe antidumping și taxă pe valoarea adăugată aferentă, ci reprezintă un termen în care societatea are obligația să achite obligațiile fiscale fără a se declanșa procedurile de executare, societatea făcând astfel confuzie între scadența unei obligații bugetare stabilite de lege și termenul de plată.

Se reține **că termenul de plată** este acordat de legiuitor ca o perioadă de grație în vederea achitării obligațiilor, iar neachitarea acestora atrage executarea silită, în timp ce depășirea termenului de scadență atrage plata dobânzilor prevăzute și calculate conform art.119 și art.120 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, se reține că termenul de scadență nu se confundă cu termenul de plată care reprezintă termenul până la care contribuabilul trebuie să achite suma respectivă și care este eșalonat în funcție de data comunicării, spre deosebire de data scadență, care este stabilită în raport cu norma juridică încălcată și cu natura impunerii.

Totodată, potrivit art.119 alin.(1), art.120 alin.(1) și art.120¹ din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare:

ART.119

Dispoziții generale privind dobânzi și penalități de întârziere

(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.

ART. 120

Dobânzi

(1) Dobânzile se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv”.

ART. 120¹

Penalități de întârziere

(1) Plata cu întârziere a obligațiilor fiscale se sancționează cu o penalitate de întârziere datorată pentru neachitarea la scadență a obligațiilor fiscale principale.

Prin urmare, se reține că în mod legal organele de control vamal au stabilit în sarcina contestatoarei pentru perioada 05.11.2010 – 14.11.2012 majorări/penalități de întârziere aferente taxelor antidumping în sumă de .X. lei și majorări/penalități de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei.

3. Referitor la solicitarea S.C .X. SRL de suspendare a executării Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de controlul vamal nr..X.-1/14.11.2012 și a Procesului verbal de control nr..X./14.11.2012

Cauza supusă soluționării este dacă Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor se poate investi cu soluționarea acestui capăt de cerere în condițiile în care solicitarea de suspendare a executării actelor administrativ fiscale nu se află în competența sa materială de soluționare.

În fapt, prin contestația formulată **S.C .X. SRL** a solicitat suspendarea executării Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de controlul vamal nr..X.-1/14.11.2012 și a Procesului verbal de control nr..X./14.11.2012 emise de Autoritatea Națională a Vămilelor, Direcția Supraveghere Accize și Operațiuni Vamale.

În drept, potrivit art.215 alin.(1) și alin.(2) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările ulterioare :

“(1) Introducerea contestației pe calea administrativă de atac nu suspendă executarea actului administrativ fiscal.

(2) Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere dreptului contribuabilului de a cere suspendarea executării actului administrativ fiscal, în temeiul Legii contenciosului administrativ nr.554/2004, cu modificările ulterioare. Instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauciune de până la 20% din cuantumul sumei contestate, iar în cazul cererilor al căror obiect nu este evaluabil în bani, o cauciune de până la 2.000 lei.”

Potrivit art.14 alin.(1) și alin.(2) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, cu modificările ulterioare:

“Suspendarea executării actului :

(1) În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond. În cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anularea actului în termen de 60 de zile, suspendarea încetează de drept și fără nicio formalitate.

(2) Instanța soluționează cererea de suspendare, de urgență și cu precădere, cu citarea părților.”

Având în vedere dispozițiile imperative ale legii, cererea **S.C .X. SRL** de suspendare a executării Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de controlul vamal nr..X.-1/14.11.2012 și a Procesului verbal de control nr..X./14.11.2012 emise de Autoritatea Națională a Vămilelor, Direcția Supraveghere Accize și Operațiuni Vamale intră sub incidența prevederilor Legii nr.554/2004 privind contenciosul administrativ, motiv pentru care Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare fiscală nu se poate investi cu soluționarea cererii, neavând competența materială de a se pronunța, aceasta aparținând instanței judecătorești.

Pentru considerentele reținute, în temeiul prevederilor legale invocate în conținutul deciziei, precum și în baza art.216 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct.11.1, lit.a) din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, se

DECIDE

1. Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulată de **S.C .X. SRL** împotriva Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr..X.-1/14.11.2012 emisă în baza Procesului verbal de control nr..X./14.11.2012 de Autoritatea Națională a Vămile, Direcția Supraveghere Accize și Operațiuni Vamale pentru suma totală de .X. lei reprezentând:

- .X. lei taxe antidumping;
- .X. lei taxă pe valoarea adăugată;
- .X. lei majorări/penalități de întârziere taxe antidumping;
- .X. lei majorări/penalități de întârziere taxă pe valoarea adăugată.

2. Constatarea necompetenței materiale a Direcției generale de soluționare a contestațiilor privind soluționarea cererii de suspendare a executării Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de controlul vamal nr..X.-1/14.11.2012 și a Procesului verbal de control nr..X./14.11.2012 emise de Autoritatea Națională a Vămile, Direcția Supraveghere Accize și Operațiuni Vamale .

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul .X., în termen de 6 luni de la data comunicării.

DIRECTOR GENERAL ,

X